

בש"פ 493/22 - מדינת ישראל נגד מרדכי יאיר חסין

בבית המשפט העליון

בש"פ 493/22
בש"פ 578/22

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

העוררת בבש"פ 493/22
והמשיבה בבש"פ 578/22: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב בבש"פ 493/22 והעורר
בבש"פ 578/22: מרדכי יאיר חסין

ערר על החלטות בית המשפט המחוזי תל אביב-יפו
(כב' השופט א' הימן) במ"ת 48950-8-16 מיום
18.1.2022 ומיום 3.10.2021

תאריך ישיבה: כ"ג בשבט התשפ"ב (25.1.2022)

בשם העוררת בבש"פ 493/22
והמשיבה בבש"פ 578/22: עו"ד יוסף כנפו; עו"ד יוסי קורצברג

בשם המשיב בבש"פ 493/22
והעורר בבש"פ 578/22: עו"ד רצון דרחי; עו"ד אליקה לוין

החלטה

לפניי שני עררים אשר נדונו במאוחד: בש"פ 578/22 נסב על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט א' הימן) מיום 3.10.2021, בגדרו נדחתה בקשתו של העורר לעיון חוזר בקביעה כי ישנן ראיות לכאורה להוכחת המיוחס לו בכתב האישום המתוקן; ובש"פ 493/22 בו עוררת המדינה על החלטת בית המשפט המחוזי בתל

אביב-יפו (כב' השופט א' היימן) מיום 16.1.2022, שבמסגרתה הורה בית המשפט על העברתו של המשיב (הוא העורר בבש"פ 578/22) למעצר בפיקוח אלקטרוני (למען הנוחות, העורר בבש"פ 578/22 יכונה להלן: העורר; והמשיבה בערר זה תכונה להלן: המשיבה).

כתב האישום

1. ביום 21.8.2016 הוגש נגד העורר ונגד 5 נאשמים נוספים כתב אישום שאוחז 10 אישומים (כתב האישום תוקן 7 פעמים, להלן יובאו עובדות כתב האישום המתוקן). לעורר מיוחסת בכתב האישום מעורבות ב-4 אישומים (שיכנון להלן בהתאם למספורם בכתב האישום: האישום השני, האישום השלישי, האישום החמישי ו-האישום השמיני), והוא מואשם ברצח בכוונה תחילה; שלוש עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע (רצח); סיוע לאחר מעשה (רצח); עבירות בנשק (ניסיון ייצור); עבירות בנשק (החזקה). על פי כתב האישום המתוקן, העבירות בוצעו על רקע יריבות בין שתי חברות עברייניות שפעלו באזור ראשון לציון - חברת "ראשון לציון מזרח", וחברת "ראשון לציון מערב". בתקופה הרלוונטית לכתב האישום קיימה חברת "ראשון לציון מערב" קשרים עם בני חבורה שכונתה בכתב האישום "חברת אברג'יל" (מאחר שהיו מזוהים עם פעילות עבריינית שמשוכת לחבורה שבראשה עמד יצחק אברג'יל; להלן: חברת אברג'יל), בה היה חבר העורר. החברות סייעו זו לזו בפעילות עבריינית, חלקו ביניהן כלי נשק, ושיתפו פעולה בפעולות נגד חברות יריבות. אתאר להלן בתמצית את עיקרי האישומים שמיוחסים לעורר בכתב האישום המתוקן.

על פי האישום השני, עובר ליום 27.9.2011 התעורר חשדם של חברי חברת "ראשון לציון מערב" ובהם א.א., ב.ב. (הם עדי מדינה בהליך), נאשם 1 (להלן: פוגל), ואדם נוסף (להלן: שמוליק) שג'ורדן אזולאי ז"ל (להלן: ג'ורדן) מבקש לפגוע בדניאל סמרה ז"ל (להלן: סיהו) וכן שבכוונתו לחבור לחבורה יריבה (להלן: חברת מוסלי), אשר בינה לבין חברת אברג'יל התגלע סכסוך. לפיכך, גמלה בלבם ההחלטה לגרום למותו של ג'ורדן (להלן: הקשר). על פי כתב האישום, העורר ונאשם 4 (להלן: שלומי), שנתפסו בעיני הקושרים כעבריינים בכירים יותר, נתנו את הסכמתם לתכנית הקשר, והיא קודמה תוך תיאום עמם. הקושרים החליטו להערים על ג'ורדן ולגרום לו לפגוש בהם באמתלת שווא שלפיה הם מתכננים לרצוח את סיהו בחולות פלמחים (להלן: החולות), והציעו לו להצטרף אליהם. ביום 27.9.2011, נסעו פוגל וב.ב. לחולות וכרו שם קבר. בשעות הערב המוקדמות, שמוליק נפגש עם ג'ורדן והגיע איתו לחולות, שם המתין א.א.; עם הגעתו של ג'ורדן למקום, ניסה א.א. לירות בג'ורדן למוות, ואולם בשל תקלה לא נורה כדור, והוא החל לנסות ולהימלט. א.א. דרך את הנשק וירה לכיוונו פעם נוספת. במהלך מנסותו, התמוטט ג'ורדן ונפל, אז הלמו בו א.א. ושמוליק באגרופיהם ובאבנים עד שהביאו למותו, ולאחר מכן קברו אותו בקבר שכרו, קברו את האקדחים בקרבת מקום ונמלטו לראשון לציון. בהגיעם לראשון לציון, פגשו השניים ב.ב. ובפוגל. לאחר שהחליפו בגדים נסעו לפגוש את שלומי, ומשם נסעו יחדיו לביתו של העורר. בביתו של העורר, א.א. ושמוליק התקלחו ולאחר מכן סיפרו לנוכחים על האופן שבו התבצע הרצח. למשמע הדברים, נתן העורר לשניים נעליים להחלפה, לצד סכום כספי שנועד לסייע להם להימלט לים המלח על מנת שישטפו את עצמם משרידי הדם של ג'ורדן.

על פי האישום השלישי, עובר ליום 18.12.2011 קשר העורר קשר יחד עם שלומי, נאשם 5 ואחרים לרצוח את יצחק גפן ז"ל (להלן: גפן). במסגרת הקשר ולשם קידומו, הצטייד העורר יחד עם נאשמים נוספים באקדח בקוטר 9 מ"מ, שני אופנועים ובשני טלפונים ניידים "מבצעים". תחילה סוכם כי א.א. יירה בגפן, ואולם לאחר שביטל את השתתפותו ברצח, איתר העורר יחד עם שלומי שני קושרים אחרים שירצחו את גפן (להלן: הרוצחים). ביום 19.12.2011 שלח העורר הודעה לגפן "דבר איתי אני בת"א", ומאוחר יותר שוחח שלומי עם גפן מספר פעמים,

כשבסופו של דבר קבע שלומי להיפגש עם גפן בתחנת דלק בתל אביב אחר הצהריים באותו היום. בעת שהשניים ישבו יחדיו ליד שולחן מחוץ לחנות נוחות שבמקום, הגיעו למקום הרוצחים כשהם רכובים על אופנוע, ואחד מהם ירה בגפן למוות. מיד לאחר מכן עלה שלומי על האופנוע שעומו הגיע לתחנת הדלק, ושני האופנועים נמלטו מהזירה.

על פי האישום החמישי, עובר ליום 19.3.2015 קשר העורר קשר עם א.א. ושלומי להביא למותו של אביאל וואהל שהשתייך לחבורת מוסלי (להלן: וואהל). לצורך ביצוע התכנית תכננו הקושרים לייצר רכב שבתוכו מטען חבלה (להלן: מכונת התופת או המכונת), במימון של העורר ושל שלומי, להחנותו סמוך לבית אמו של וואהל בהרצליה, ולהפעיל את מטען החבלה בזמן שיבקר בבית אמו. הקושרים ביצעו תצפיות על בית אמו של וואהל, על מנת ללמוד באילו שעות הוא נוהג לבקרה בימי שישי. במסגרת הקשר לייצור מכונת התופת, הורכבה על רכב גנוב לוחית זיהוי של רכב אחר, והוכנסו לתוכו מיכל גז במשקל 12 ק"ג, מיכל פלסטיק גדול המכיל בנזין, חמישה מיכלים המכילים גז פרופאן, חמישה מיכלי גז בדפנות המכונת וכן 12 גרביים שלכל אחד מהם הוכנסו ברגים ואומים, למעלה מ-500 במספר. ביום 19.3.2015, בעת שהקושרים היו אמורים לקבל את המכונת ולהחנותה בסמוך לביתה של אמו של וואהל, תפסה משטרת ישראל את המכונת, וכשהודיעו על כך לחסין ושלומי, נזנחה תכנית הקשר.

על פי האישום השמיני, במשך תקופה שאינה ידועה למשיבה ועד ליום 15.2.2012 החזיק העורר יחד עם שלומי ואדם נוסף נשקים על גג גן ילדים בבת ים, ובהם שלושה רימוני יד, שתי אצבעות חבלה - TNT, ורובה סער מסוג M-16 יחד עם מחסנית וכדורים, אקדח תופי ביחד עם משתיק קול.

הליכי המעצר

2. בד ובבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה לעצור את העורר עד תום ההליכים נגדו. בבקשתה טענה המשיבה כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס לעורר בכתב האישום, וכי קיימות עילות למעצרו נוכח מסוכנותו וכן מחמת חשש לשיבוש מהלכי משפט והימלטות מהדין. ביום 22.5.2017 הסכים העורר לבקשה, ולפיכך הורה בית המשפט המחוזי בתל-אביב יפו על מעצרו עד תום ההליכים, תוך שנשמרה לו האפשרות להגיש בקשה לעיון מחדש, לרבות בשאלת קיומן של ראיות לכאורה להוכחת המיוחס לו. נוכח מורכבות ההליך, משפטו של העורר לא הסתיים בתום 9 חודשים, ומשך האריך בית משפט זה את מעצרו 16 פעמים - כך שהעורר עצור תקופה שאורכה עולה על חמש שנים (ראו החלטתי האחרונה על המשך מעצרו: בש"פ 335/22 מדינת ישראל נ' חסין (17.1.2022)). לשלמות התמונה יוער כי כעולה מהחומרים שלפניי, בעת מעצרו של העורר בגין כתב האישום האמור, היה העורר עצור במסגרת פרשה אחרת, בה הורשע ונידון לחמש שנות מאסר בניכוי ימי מעצרו, אשר הסתיים בחודש יוני 2020. כמו כן, נשא העורר עונש מאסר נוסף בן 45 ימים, ובמקביל היה עצור במשך 7 חודשים בשל אישומים בתיק אחר.

3. נוכח התארכות ההליך העיקרי הורה בית המשפט גם על הארכת מעצרו של נאשמים אחרים בפרשה מעת לעת. ואולם, במסגרת החלטה על הארכת מעצרו של שלומי מחודש אפריל 2020 ציין בית המשפט כי: "לאחר שמיעת טיעוני באי כוח הצדדים, בדיון לפניי, הבעתי דעתי בפני בא כוח המשיב 3, שלומי, כי לעת הזאת איני רואה מקום לשנות מסטטוס המעצר שבו נתון מרשו לנוכח מסוכנותו; ועם זאת דומה כי נקודת האיזון יכול שתשתנה לאחר תום עדותו של עד המדינה א'א', כפי שאף עולה מהחלטת בית המשפט בהארכת הקודמת, וכי נכון יהיה באותה נקודת זמן לשקול בחיוב את שינוי סטטוס המעצר מאחורי סורג ובריוח שבו נתון שלומי למעצר באיזוק אלקטרוני. זאת לאחר קבלת תסקיר מבחן עדכני ובדיקת היתכנות" (בש"פ 2239/20 מדינת ישראל נ' פוגל, פסקה 3 (5.4.2020)). בהחלטות הארכת

מעצר מאוחרות בעניינו של העורר הוסכם כי האמור יחול גם בעניינו (וראו: בש"פ 6696/20 מדינת ישראל נ' מרדכי חסין (24.9.2020); בש"פ 1231/21 מדינת ישראל נ' מרדכי חסין (24.2.2021)).

4. ואכן, לאחר שהסתיימה עדותו של א.א. בהליך העיקרי, הגיש העורר ביום 23.6.2021 בקשה לעיון חוזר, במסגרתה ביקש כי בהתחשב בתקופה הממושכת בה הוא עצור בהליך זה, ומשפחת החשש לשיבוש הליכים נוכח סיומה של עדותו של א.א., יורה בית המשפט על קבלת תסקיר שירות מבחן בעניינו שייבחן את מקום הפיקוח והמפקחים שהוצעו על ידו; בנוסף העלה העורר בבקשה טענות שמכוונות לתשתית הראייתית ביחס לכל ארבעת האישומים שמיוחסים לו בכתב האישום. ביום 3.10.2021 דחה בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט א' הימן) את טענותיו של העורר בעניין התשתית הראייתית שנגדו, וקבע כי לא עלה בידו להצביע על כרסום בתשתית הראייתית וכי זו מוצקה ביותר. אשר לאישום השני, קבע בית המשפט כי עיקר טענותיו של העורר נוגעות למהימנות עדותו של א.א. ולסתירות בין עדותו לבין עדותו של ב.ב. בכל הנוגע למעורבותו של העורר ברצח ג'ורדן. בית המשפט ציין, שכפי שנקבע לא אחת, בשלב זה של בחינת התשתית הראייתית הלכאורית, לא יידרש בית המשפט לטענות אלו, שמקומן להתברר במסגרת ההליך העיקרי. אשר לאישום השלישי, בית המשפט דחה את טענות העורר, שלפיהן זיכויו של שלומי מרצח גפן בהליך קודם (תפ"ח (מחוזי ת"א) 46038-03-12 מדינת ישראל נ' ניאמציק (10.9.2014) (להלן: ההליך הקודם)) משפיע על סיכויי הרשעת העורר באישום השלישי. בית המשפט קבע כי טענה זו הובאה גם בשלב הדיון המקדמי בהליך העיקרי וכי היא אינה נובעת משינוי בתשתית הראייתית, ולכן אין בה כדי להקים עילה לעיון חוזר. בנוסף, בית המשפט דחה את הטענה גם לגופה, מאחר שמצא כי קיים שוני ניכר בתשתית הראייתית בין שני המקרים, שכן במוקד זיכויו של שלומי ניצבו ראיות נסיבתיות בלבד, ולעומת זאת במקרה דנן עדותו של א.א. קושרת את העורר לאישום. אשר לאישום החמישי, דחה בית המשפט את טענות העורר שעניינן היעדר ראיית סיוע לעדותו של א.א., נוכח שיחות שהוקלטו באמצעות האזנת סתר שמהן עולה קשר בין העורר לבין משה דהאן (להלן: צ'יקו), איש הקשר שממנו נרכשה מכונית התופת. אשר לאישום השמיני, קבע בית המשפט שעדותו של א.א. נתמכת בשיחת טלפון שתועדה בין אשתו של נאשם 5 לבין שלומי, שבה הודיעה לשלומי על הפשיטה בגן הילדים, ובה נשמע העורר אומר "אני שולח לשמה משהו".

5. לצד דחיית הטענות שכוונות לתשתית הראייתית, הורה בית המשפט ביום 7.10.2021 על עריכת תסקיר שירות מבחן על מנת לבחון היתכנות חלופת מעצר בעניינו של העורר. ביום 25.11.2021 הוגש תסקיר שירות המבחן, שלא בא בהמלצה להעבירו למעצר בפיקוח אלקטרוני. שירות המבחן עמד על כך שהעורר הצהיר על השתייכותו לארגון פשיעה; כי עונשים קודמים לא הרתיעו את העורר מלחזור ולבצע עבירות; וכן כי לעורר עמדות עבריות מגובשות ומופנמות. נוכח האמור, מצא שירות המבחן כי נשקפת מהעורר מסוכנות להתנהלות אלימה שחומרתה גבוהה. שירות המבחן התרשם כי המפקחים המוצעים ערוכים לשתף פעולה ומבטאים מחויבות ורצון לסייע לעורר, אך מתקשים לבחון באופן ביקורתי את דפוסי התנהגותו ואת מעורבותו בפלילים. במצב דברים זה, נמצא, יתקשה מערך הפיקוח המוצע לזהות מצבי סיכון בעניינו של העורר ולשמש עבורו מקור סמכותי ומציב גבול. חרף המלצת שירות המבחן, ביום 14.12.2021 הורה בית המשפט המחוזי בתל-אביב יפו (כב' השופט א' הימן) על העברתו של העורר למעצר באיזוק אלקטרוני תחת פיקוחם של שלושה מפקחים בו זמנית, בכפוף לבדיקת היתכנות. בהחלטתו עמד בית המשפט על המסוכנות הרבה שנשקפת מהעורר, אשר נלמדת מהמעשים שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן, מתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו, וכן ממידע מודיעיני שהוצג בפני בית המשפט במעמד צד אחד. ואולם, בית המשפט קבע כי ניתן לתת מענה למסוכנות זו באמצעות קביעת תנאים מגבילים מחמירים. זאת, בהתחשב בתקופה הממושכת בה עצור העורר, ובכך שאין צפי לסיום ההליך העיקרי. כן ציין בית המשפט שעדותם של עדי המדינה א.א. וב.ב. הסתיימה, עובדה שמפחיתה את החשש לשיבוש הליכי משפט מצד העורר. ביום 19.12.2021 התקבלה חוות דעת שלפיה קיימת היתכנות לפיקוח אלקטרוני. בהמשך, ביום 10.1.2021 התקיים דיון שבמהלכו התרשם בית המשפט מהמפקחים שהציע העורר, ובנוסף הציגה המשיבה מידע מודיעיני חדש בעניינו של העורר במעמד צד אחד.

6. ביום 18.1.2021 הורה בית המשפט על מעצרו של העורר בפיקוח אלקטרוני. ואולם, נוכח המידע המודיעיני שהציגה המשיבה לבית המשפט, החליט בית המשפט שיש מקום להקשיח את תנאי השחרור. בין היתר, נקבע כי על המשיב לחתום על התחייבות עצמית בסך 1,000,000 ש"ח ולהפקיד סך של 800,000 ש"ח להבטחת העמידה בתנאים שנקבעו. נוסף על כך קבע בית המשפט כי כל אחד מהמפקחים יחתום על ערבות צד ג' בסך 800,000 ש"ח. כמו כן, נקבע כי בכל עת יפקחו על העורר שלושה מפקחים; לעורר לא תהא גישה לטלפונים ניידים, טלפונים קוויים ולמחשבים, פרט לאפשרות להתקשר למוקדי חירום ולשוחח עם סנגוריו, תחת ההשגחה של המפקחים; נאסר על כל אדם להיכנס לתחום מעצר הבית, פרט למפקחים שאושרו על ידי בית המשפט ולאשתו ולילדיו של העורר; וכן נאסר על העורר ליצור כל קשר ישיר או עקיף עם המעורבים בפרשה. בנוסף, בית המשפט נתן היתר למשטרת ישראל לנקוט כל אמצעי פיקוח שתראה לנכון על מנת לאכוף את התנאים המגבילים האמורים. בית המשפט הורה על עיכוב ביצוע ההחלטה על מנת לאפשר למשיבה לשקול הגשת ערר.

7. לשלמות התמונה יוער כי לאחרונה הועברו שלומי ונאשם 2 למעצר בפיקוח אלקטרוני, בהחלטות בית משפט זה (בש"פ 3459/21 זלמן שלמה ניאמצ'ק נ' מדינת ישראל (30.5.2021); בש"פ 4342/21 מדינת ישראל נ' פוגל (12.8.2021)); בנוסף, ביום 30.1.2022 הורה בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט א' הימן) על העברתו של פוגל למעצר בפיקוח אלקטרוני; המשיבה הודיעה כי בכוונתה להגיש ערר על החלטה זו (וערר כאמור אכן הוגש, בש"פ 757/22 מדינת ישראל נ' פוגל). אשר ליתר הנאשמים, כעולה מהחומרים שלפניי, נאשם 5 שוחרר בהסכמה למעצר בית ביום 21.10.2020, ואולם ביום 18.7.2021 נעצר מחדש במסגרת הליך אחר, בו הואשם גם בהפרת התנאים המגבילים שנקבעו לו בהליך דנן; ביום 3.11.2016 נאשם 6 שוחרר בהסכמת הצדדים למעצר בית מלא, ובהמשך בוטלו התנאים המגבילים בעניינו.

מכאן שני העררים שלפניי: ערר המדינה על ההחלטה להעביר את העורר למעצר בפיקוח אלקטרוני; וערר העורר שמופנה הן לתשתית הראייתית בעניינו, הן לתנאי המעצר שנקבעו בהחלטת בית המשפט המחוזי. ביום 19.1.2022 הארכתי, בהסכמת הצדדים, את מעצרו של העורר למשך 7 ימים עד למועד הדיון בעררים. דיון בעררים התקיים ביום 25.1.2022 ולאחריו הוריתי על מעצרו של העורר עד להחלטה אחרת.

טענות הצדדים

8. העורר מכון עררו לקביעות בית המשפט המחוזי לעניין קיומן של ראיות לכאורה ביחס לארבעת האישומים; כמו גם לתנאים המגבילים שנקבעו בעניינו. תחילה לטענות הנוגעות לקיומן של ראיות לכאורה. לטענת העורר, שגה בית המשפט המחוזי משקבע שלא חל כרסום בתשתית בראייתית נגדו. בעניין האישום השני סבור העורר כי התשתית הראייתית הלכאורית בעניינו מתבססת בעיקרה על עדותו של א.א. שלפיה רצח ג'ורדן תואם עם העורר, ואולם טענה זו נסתרה בעדותו של ב.ב., ששלל את מעורבותו של העורר ברצח ג'ורדן. העורר הדגיש כי לפי עדותו של א.א. כוונתו של ג'ורדן לחבור ל"חבורת מוסלי", חבורה יריבה לחבורת אברג'יל אליה השתייך העורר, היוותה מניע נוסף לרצח ג'ורדן ואולם גם טענה זו נסתרה בעדותו של ב.ב.. לטענת העורר, שגה בית המשפט המחוזי כשלא נתן משקל לסתירות המהותיות והגלויות לעין בין עדותו של א.א. לבין עדותו של ב.ב.. אשר לאישום השלישי, טוען העורר כי מדובר במצב פסול של "דיבור בשני קולות", קרי הרשעתו באישום זה תוביל להכרעות סותרות בשני משפטים שונים באשר לאותה פרשה, נוכח זיכוי של שלומי בהליך הקודם. העורר מסכים כי על טענה זו להתברר במסגרת ההליך העיקרי, ואולם לשיטתו יש לתת לכך משקל אף במסגרת שלב בחינת הראיות לכאורה, שכן הדבר משליך על סיכויי ההרשעה בעניינו. אשר לאישום החמישי, חוזר העורר על טענתו שלפיה אין בראיות המשיבה ראיות סיוע לעדותו של א.א.. לטענתו, פלט

השיחות בין צ'יקו לעורר, היא ראייה נסיבתית שאינה מסבכת את העורר בביצוע העבירה. לטענתו, גם אם השניים שוחחו יום קודם לתפיסת מכונית התופת, תוכן השיחות אינו ידוע ואף קיים הסבר חלופי לשיחות בין השניים - הקשר החברי ארוך השנים ביניהם והקשרים העסקיים שהם מקיימים. מן העבר השני, טוען העורר, ישנן ראיות אשר סותרות את טענתו של א.א. כי היעד של מכונית התופת היה ביתה של אמו של וואהל בהרצליה כטענת המשיבה. לשיטתו, צילומי אבטחה שהשקיפו על הנעשה ברחבה שבה נתפסה המכונית בדרום הארץ מלמדים כי רכב אפור שמר את החניה המסוימת למכונית התופת ברחבה. מכך לשיטתו יש להסיק כי יוחסה חשיבות למקום המסוים בו תחנה המכונית, וכי מקום זה היווה את היעד הסופי שבו תוכנן להפעילה (ולא הרצליה, כנטען). לטענתו הדבר נתמך גם מהאזנות נפח. אשר לאישום השמיני, לטענת העורר, הראייה היחידה שקושרת את העורר לאישום זה היא שיחת טלפון בין בת זוגו של נאשם 5 (להלן: לילוש) לבין שלומי, בה נשמע העורר אומר לה "אני שולח מישהו לשמה". לטענת העורר, אין בראייה זו כדי לתמוך בכך שהעורר היה שותף להחזקת הנשק על גג גן הילדים.

9. אשר לתנאי המעצר בפיקוח אלקטרוני שקבע בית המשפט המחוזי, טוען העורר כי יש לאפשר לו להשתמש בטלפון נייד ובמחשב, מאחר שהדבר נחוץ לו לשם עיון בחומרי החקירה, אשר כוללים קבצי מדיה ואודיו; כמו כן, העורר מבקש לבטל את האיסור על "כל אדם" להיכנס לכתובת המעצר, שכן לשיטתו לא ניתן לקבוע הוראות שנוגעות לצדדים שלישיים במסגרת תנאים מגבילים כלפי עצור. בנוסף, לטענתו, איסור זה אינו נחוץ, שכן די לשיטתו בכך שנאסר עליו ליצור קשר עם המעורבים בפרשה. כמו כן, העורר מבקש להפחית גובה ההפקדה במזומן לסכום של 350,000 ש"ח.

10. המשיבה מצדה סומכת ידיה על החלטתו של בית המשפט המחוזי שלפיה בחומר הראיות יש תשתית ראייתית לכאורית מוצקה בכל האישומים. אשר לאישום השני, טוענת המשיבה כי אין סתירה בין עדותו של א.א. לבין עדותו של ב.ב. ביחס למניע שהוביל לרצח ג'ורדן, שכן א.א. מסכים כי המניע העיקרי היה החשש שג'ורדן יפגע בסייחיה ומוסיף על כך מניע נוסף והוא חברתו של ג'ורדן לחבורת מוסלי. לטענת המשיבה, הפער בין עדותיהם של א.א. ו-ב.ב. בנוגע למעורבותו של העורר ברצח ג'ורדן נובע מזיכרוננו החלש יותר של ב.ב.. אשר לאישום השלישי חוזרת המשיבה על עמדתה שלפיה טענת "דיבור בשני קולות" מקומה להתברר בהליך העיקרי. לטענת המשיבה יש לדחות את הטענה גם לגופה, בהתאם להלכות בית משפט זה שעניין דיבור בשני קולות. אשר לאישום החמישי, טוענת המשיבה כי קיימות ראיות סיוע לעדותו של א.א.. המדובר בדפוס הקשר בין צ'יקו לבין העורר, שתחילה הוכחש על ידי צ'יקו; נוכח שתיקתו של העורר בעת שנחקר במשטרה והכפירה הכללית באישום, לכך מצטרפת כוונתו של צ'יקו להיפגש עם העורר בסמוך לזמן שבו נודע לו דבר תפיסת מכונית התופת. אשר לאישום השמיני טוענת המשיבה כי נוכח השותפות בין העורר לשלומי בעבירות הכוללות שימוש באמל"ח בתקופה המדוברת, ובהינתן הראיות הישירות שמפליליות את שלומי באישום זה, יש בשיחה בין לילוש לבין שלומי, בה העורר מציע את עזרתו לאחר ששמע על הפשיטה על המקום, ללמד על מודעתו של העורר לכך שמוחזק במקום אמל"ח וכן על השליטה המשותפת שלו בנשק יחד עם שלומי.

11. אשר לעררה של המשיבה, הוא מכון להחלטת בית המשפט המחוזי להעביר את העורר למעצר בפיקוח אלקטרוני. לשיטת המשיבה, בית המשפט לא נתן משקל מספק בהחלטתו למסוכנות שנשקפת מהעורר, בשים לב למעשים שמיוחסים לו, לעברו הפלילי, ולהתרשמות שירות המבחן מדפוסיו העברייניים. לטענתה, חרף חלוף הזמן, נשקפת מסוכנות רבה מהעורר אשר נלמדת גם מהחומר המודיעיני העדכני בעניינו. המשיבה עומדת על כך שהחלטת בית המשפט התקבלה בניגוד להמלצת שירות המבחן, אשר העריך כי אין במערך הפיקוח שהוצע כדי לתת מענה הולם למסוכנות שנשקפת ממנו. המשיבה מדגישה כי נגד העורר תלויים ועומדים שני כתבי אישום נוספים, האחד מיום 27.8.2020 והשני מיום 29.7.2021, בגין איומיו על אנשי שב"ס ואנשי רפואה בין כתלי בית הסוהר. לשיטתה, הדבר מלמד כי רמת האמון שניתן ליתן בעורר היא נמוכה. המשיבה מדגישה כי קיים חשש ממשי שהעורר ישבש הליכי משפט,

ואף יפגע בעדי המדינה, וכי אין בתנאים שנקבעו על ידי בית המשפט לתת מענה מספק לחששות אלו. אשר לזמן הממושך בו עצור העורר, טוענת המשיבה כי יש להתחשב בכך שבחלק ניכר מהתקופה האמורה ריצה העורר עונש מאסר שהוטל עליו במסגרת הליך אחר, כפי שפורט לעיל, ולפיכך הוא נמצא במעצר במסגרת התיק הנוכחי תקופה קצרה יותר, שאינה מטה את הכף לעבר העברתו למעצר בפיקוח אלקטרוני. בדיון שלפניי, הוסיפה המשיבה כי מאז שניתנה החלטת בית המשפט, חלה התקדמות בהליך העיקרי וכי פרשת התביעה קרובה לסיומה וכי פרשת ההגנה צפויה להתחיל בחודש מרץ הקרוב.

12. העורר מצדו טוען בהקשר זה בדיון לפניי כי הוא עצור במסגרת הליך זה תקופה שעולה על 5 שנים, תקופה ממושכת במיוחד, וזאת מבלי שניתנה הכרעה בעניינו. לטענתו, נוכח הזמן הרב שחלף, יש לתת משקל מוגבר לחזקת החפות ולזכותו לחירות. לטענתו, יש לתת משקל גם לכך שנאשמים אחרים בפרשה הועברו למעצר בפיקוח אלקטרוני, בהתחשב בכך שמסוכנותו אינה עולה על מסוכנותם. אשר לטענה כי יש להבחין בין העורר לבין נאשמים אחרים נוכח התקופה שבה ריצה עונשי מאסר, טוען העורר כי אין להתעלם מכך שחרף מאסרו, המשיבה המשיכה לבקש גם את המשך מעצרו. העורר אף ציין כי היה עצור עד תום ההליכים במשך שנתיים וחצי בהליך אחר, אשר הסתיים בזיכוי. אשר להליך העיקרי, הדגיש העורר כי אף אם פרשת התביעה תסתיים בעתיד הקרוב, אין צפי לסיום ההליך.

13. במסגרת הדיון לפניי העבירה לעיוני המשיבה מידע מודיעיני בעניינו של העורר, מידע אשר לשיטתה תומך כאמור בקבלת הערר שהגישה. במקביל, העבירה המשיבה פרפראזה גלויה בדבר העולה מהמידע, שלשונה: "מוטי חסין הנמצא בבית הסוהר מפעיל את משה בן משה ואנשיו מחוץ לכותלי הכלא למטרותיו הפליליות; מוטי נמצא בסכסוכים מול עבריינים רבים: ביניהם שלומי ניאמציק, עומרי וגל זוארץ ואבי רוחן ומשפחת מוסלי. המסוכסכים של מוטי ממתינים ליציאתו מבית הסוהר". ביום 2.2.2022 הגישה המשיבה הודעה, שלפיה לאחרונה התקבל מידע מודיעיני עדכני נוסף בעניינו של העורר. לאחר קבלת תגובת העורר, ולאחר שהמשיבה הבהירה שקיבלה אישור להגשת החומרים כנדרש מהנחיית פרקליט המדינה (סעיף 9 להנחיית פרקליט המדינה 5.15 "הגשת ראיות חסויות בהליך המעצר עד תום ההליכים" (21.6.2007)), החומר הועבר לעיוני. החומר העדכני עולה בקנה אחד עם האמור בפרפראזה הגלויה שהעבירה המדינה ואשר אוזכרה לעיל.

דיון והכרעה

14. בחנתי את נימוקי העררים ועיינתי בחומר הראיות שהוגש. אקדים ואציין כי לא מצאתי להתערב בהחלטת בית המשפט המחוזי שלפיה קיימת תשתית ראייתית לכאורית להוכחת המיוחס לעורר בעצמה הנדרשת למעצר עד תום ההליכים. לצד זאת, מצאתי לקבל את ערר המשיבה ולקבוע כי בנקודת הזמן הנוכחית, האיזון בין השיקולים השונים מטה את הכף לעבר המשך מעצרו של העורר מאחורי סורג וברית, בעיקר נוכח המסוכנות הרבה שמשקפת מהעורר.

כרסום בתשתית הראייתית

15. סעיף 21(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) מורנו כי בית המשפט רשאי להורות על מעצרו של נאשם עד תום ההליכים המשפטיים נגדו, אם נמצאו ראיות לכאורה להוכחת העבירות המיוחסות לו. כידוע, בשלב זה אין בית המשפט נדרש להשתכנע כי בכוחן של הראיות להוכיח את אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר, וכל שעליו לבחון הוא את הפוטנציאל ההוכחתי של הראיות, קרי: אם

לאחר שיעברו את מבחני הקבילות והמשקל, ואת כור ההיתוך של החקירות, קיים סיכוי סביר להרשעת הנאשם במיוחס לו (בש"פ 640/20 קטן נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (4.2.2020); בש"פ 916/18 רבי נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (15.2.2018); בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 133, 146-147 (1996)). בנתון לאמת המידה האמורה, אפנה לבחון את טענות העורר ביחס לתשתית ראייתית זו. אקדים ואומר כי במקרה דנן, סבורני כי בחינת מכלול הראיות בתיק מלמדת כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית בעצמה מספקת למעצר עד תום ההליכים למצער בכל הנוגע לאישום השלישי ולאישום החמישי אותם הגדירה המדינה בטיעונים לפניי כאישומים המרכזיים בחומרם, ולפיכך איני נוטע מסמרות בשאלת עצמת הראיות באישומים האחרים. כפי שאפרט להלן.

האישום השלישי

16. כאמור, העורר לא העלה לפניי טענות שעניינן התשתית הראייתית אשר תומכת באישום השלישי; טענותיו של העורר מתמקדות אך בכך שהרשעתו באישום זה תוביל למצב פסול של "דיבור בשני קולות", כפי שפורט לעיל. ואולם, העורר עצמו הצהיר כי שלב הראיות לכאורה אינו המקום לבירור טענה זו. אכן, כבר עמדתי בעבר על כך שעל טענת "דיבור בשני קולות" להתברר לפני המותב שדן בהליך העיקרי (בש"פ 3126/18 שמעון נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (30.4.2018); כן ראו והשוו: בש"פ 370/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (2.2.2015); בש"פ 3550/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (5.6.2014); בש"פ 10087/07 חודנוב נ' מדינת ישראל (18.12.2007); בג"ץ 230/07 עטון נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (1.3.2007)). הטעם לכך נעוץ באופיו של הליך הבקשה למעצר עד תום ההליכים והיקפה המוגבל של הבדיקה הראייתית בהליך זה, אשר במסגרתה לא נדרש בית המשפט למכלול הראיות ואינו קובע הכרעות עובדתיות ומשפטיות (בש"פ 405/21 בן דוד נ' מדינת ישראל, פסקה 30 (8.2.2021)). בחינת טענת "דיבור בשני קולות" מחייבת את בית המשפט לערוך בחינה מקיפה ומעמיקה יותר של חומר הראיות שעומד בבסיס כתב האישום, השוואתו לחומר הראיות שעמד לפני בית המשפט בהליך האחר ולקביעות השיפוטיות שעמדו בבסיס ההכרעה הראשונה (ראו והשוו: בש"פ 7148/12 כנאנה נ' מדינת ישראל, פסקאות 20-24 (14.10.2012)). בנסיבות המקרה דנן, לא ראיתי לקבל גם את טענתו המסויגת של העורר שלפיה אף אם אין להכריע בטענה זו במסגרת ההליך דנן, יש לתת לה משקל מסוים מאחר שיש בה להשליך על סיכויי ההרשעה. זאת, נוכח השוני המשמעותי בין התשתית הראייתית בין שני ההליכים, והעובדה שלמארג הראיות הצטרפה עדותו של א.א., אשר לא עמדה לפני בית המשפט בהליך הקודם. בנסיבות האמורות, ומבלי שאתייחס למכלול טענות העורר בהקשר זה, דומני כי אין לייחס לטענה זו משקל ממשי במסגרת השלב הדיוני הנוכחי.

האישום החמישי

16. אשר לאישום החמישי, טענתו של העורר מתמקדת בכך שהמשיבה נדרשת להוכיח תוספת ראייתית מסוג "סיוע" לעדותו של א.א., באופן שסיבך או יפליל את העורר, ואולם בענייננו, סיוע כזה אינו קיים. אכן, הראיה המרכזית אשר קושרת בין העורר לאישום זה היא עדותו של א.א., הוא עד מדינה בהליך. לפיכך, ראייה זו טעונה סיוע, בהתאם לקבוע בסעיף 54א(א) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971. בבית משפט זה נחלקו הדעות בשאלה האם יש להצביע על תוספת ראייתית מסוג סיוע כבר בשלב בחינת הראיות לכאורה לצורך מעצר עד לתום ההליכים (ראו: בש"פ 8306/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 2 (7.11.2016); בש"פ 10935/08 יוסף נ' מדינת ישראל, פסקה ז

(18.1.2009); בש"פ 6206/05 נאצר נ' מדינת ישראל, פסקאות 13-16 (21.8.2005) (להלן: עניין נאצר); בש"פ 4811/97 משה נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(3) 817, 823 (1997). ואולם, גם לפי הגישה בפסיקה שמכירה בדרישה זו, הסיוע לצורך שלב המעצר אינו חייב להגיע לרמה של סיוע הנדרש לצורך הרשעה, שכן הבדיקה היא לכאורית בלבד (עניין נאצר, פסקה 16). מבלי להכריע במחלוקת האמורה, סבורני כי במקרה דנן עמדה המשיבה בדרישה זו.

17. כידוע, ראייה מסייעת צריכה לקיים שלושה תנאים: מקור הראיה צריך להיות נפרד ועצמאי מהעדות הדרושה סיוע; הראיה נוטה לסבך את הנאשם באחריות לביצוע המעשה; והראיה צריכה לגעת לנקודה ממשית השנויה במחלוקת בין הצדדים (ע"פ 6813/16 נחמני נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (17.9.2018); ע"פ 387/83 מדינת ישראל נ' יהודאי פ"ד לט(4) 197, 203 (1985)). כבר נקבע בפסיקתנו כי השאלה האם בכוחה של ראייה לענות לדרישת הסיוע תוכרע בהתאם ליריעת המחלוקת שנפרסה בין הצדדים:

"יש לבחון את חזית המריבה שבין הצדדים במקרה הקונקרטי, באופן שכלל שהכחשתו של הנאשם את המעשים היא כללית וטוטאלית יותר, גם היקפה של ראיית הסיוע הנדרשת יכול להיות מצומצם יותר. בהתאם לכך, אינו דומה היקפה הנדרש של ראיית הסיוע במקרה בו נאשם טוען כי כלל לא היתה התרחשות, לבין היקפה הנדרש במקום שמסכים לכך שהיה אירוע, אך מכחיש את מעורבותו. במקרה האחרון, ראיית הסיוע צריכה למשל להתייחס לזהותו של הנאשם, ואילו בראשון די בכך שתתמוך בקיום ההתרחשות" (ע"פ 9608/11 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 12 (7.7.2014)).

במקרה דנן, העורר כפר במסגרת המענה לכתב האישום בכל המיוחס לו. משבחר העורר להכחיש באופן גורף את המסכת העובדתית כולה ולא צמצם את יריעת המחלוקת, היקף ראיית הסיוע בעניינו יכול להיות מצומצם יותר, ודי בכך שתתמוך בהתרחשות (בש"פ 550/19 בוהדנה נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (11.2.2019)). נוכח האמור, אפנה לבחון את עדותו של א.א., ולאחריה את הראיות שלטענת המשיבה מקיימות את דרישת הסיוע לעדות זו.

18. על פי עדותו של א.א., במסגרת התכנית להפעיל את מכונית התופת בסמוך לביתה של אמו של וואהל, העורר ושלומי מימנו את רכישת המכונית וכן היו אחראים על העברתה מהמקום בו נבנתה למקום היעד בהרצליה, וזאת תוך שימוש בקשריהם עם אנשיו של שלום דומרני ובהם צ'יקו, אשר הקשר ביניהם כלל "אינטראקציה עבריינית" (תמליל חקירה מיום 8.6.2016 מס' G-1490-16, בעמ' 47; פרוטוקול הדיון בבית המשפט המחוזי מיום 14.9.2020 עמ' 2746 ש' 20-13; פרוטוקול הדיון בבית המשפט המחוזי מיום 2.10.2019, עמ' 1576 ש' 27-14, עמ' 1577 ש' 11-9). ואולם, ביום שבו המכונית הייתה אמורה להגיע ליעד - היא נתפסה בידי המשטרה. לפי עדותו של א.א. באותו היום, לאחר תפיסת המכונית, שלומי אמר לו להגיע למסעדה במלון, שם ראה את שלומי משוחח עם צ'יקו. לאחר שהסתיימה הפגישה בין השניים, הודיע שלומי לצ'יקו כי "העבודה מבוטלת" (פרוטוקול הדיון בבית המשפט המחוזי מיום 2.10.2019, עמ' 1578 ש' 5-21).

19. ביום 18.3.2015, יום עובר לתפיסת מכונית התופת על ידי המשטרה, התקיימה שיחת טלפון בין צ'יקו לבין העורר שתועדה באמצעות האזנת סתר, בה שוחחו בקודים על הצורך להיפגש. בחקירתו של צ'יקו במשטרה, הכחיש תחילה בתוקף כי בין העורר לביןו ישנם קשרים עסקיים וטען כי בין השניים קשרי חברות בלבד:

"[...]"

חוקר מס' 1: א.א. אומר את זה הכל בסדר לא קשור אלייך

עמוד 9

צ'יקו: אח שלי תקשיב, שלומי ניאמצ'ק זה חבר שלי מוטי חבר שלי חברים נטו כל אחד והנישות שלו אני חבר שלו לשתות איתו בירות ראיתי אותו באילת יצאנו למועדון ביחד [...]

צ'יקו: כי אני מוכן ללכת איתך למכונת אמת הנה אני אומר לך מהיום עד מחר פעם אחת תביא לי עשר פעמים אפילו (מילים לא ברורות) פעם אחת אני יוצא דובר שקר אני מודה לך בתיק במה שאתה רוצה [...] "(תמליל חקירה מיום 4.8.2016 מס' 16-G-2674; כמו כן ראו את תמליל חקירה מיום 2.8.2016 מס' 16-G-2612, בעמ' 20, 23).

ואולם לאחר שהושמעה לצ'יקו הקלטת השיחה האמורה, הוא חזר בו מטענה זו. לדבריו, בינו לבין העורר קשר עסקי, ואולם הוא סירב לספק פרטים נוספים אודות קשר זה ואודות משמעותה של השיחה (תמליל חקירה מיום 9.8.2016 מס' 16-G-2800, בעמ' 12-14). גם במסגרת עדותו של צ'יקו בבית המשפט טען כי הוא בקשר תדיר עם מוטי על רקע עסקי, אך סירב לפרט אודות הקשרים האמורים (פרוטוקול הדיון מיום 10.1.2022, בעמ' 3111 ש' 5-1).

20. ראיה נוספת נוגעת להתנהלותו של צ'יקו לאחר תפיסת מכונת התופת. אין חולק כי המכונת נתפסה בשעה 18:30. משיחות שתועדו באמצעות האזנת סתר עולה כי בשעה 18:44 אחיו של צ'יקו הודיע לו על תפיסת המכונת. לאחר מכן, בשעה 20:34 שוחח צ'יקו עם ג'קי, מי ששימש כנהגו של שלומי (יוער כי בעת תמלול השיחה לא זוהה ג'קי, ואולם בדיון לפני לא הייתה מחלוקת בין הצדדים בנוגע לכך שהוא הדובר השני). בשיחה זו ביקש צ'יקו מג'קי שיסייע לו לאתר את שלומי ואדם נוסף, שכן הוא מעוניין להיפגש עמם באותו הערב:

"[...]"

צ'יקו: אה איפה הם?

"[...]"

צ'יקו: תגיד לי מה.. איפה אני יכול לראות את שלומי, מישהו?

דובר מס' 1: אהה.. אני לא יודע איפה.. איפה הם כפרע עליך תן לי דקה אני מאתר לך

אותם, אני בדיוק (מילה לא ברורה)..

צ'יקו: תאתר לי למה אני רוצה לצאת שנייה לשתות איזה כוסית איתם. [...](ההדגשות

הוספו - ע' פ')

בעדותו בבית המשפט נשאל צ'יקו על כך, והסביר כי למעשה האדם אותו ביקש לפגוש באותו ערב היה העורר:

"[...]"

ש: לאיזה חברים בסוף נסעת בתל אביב?

ת: לשלומי, רציתי [ל]לכת למוטי תאמת, אבל מוטי ישן בשעות כאלה, הוא לא יוצא

מהבית שלומי בליין.

[...] (פרוטוקול הדיון בבית המשפט המחוזי מיום 10.1.2022, עמ' 3103 ש' 22-24).

21. סבורני כי יש במקבץ הראיות האמורות כדי לענות על דרישת הסיוע הלכאורי, ברמה הראייתית שנדרשת

- בשלב זה של ההליכים (בש"פ 7194/97 כהן נ' מדינת ישראל, פ"ד נא (5) 403, 409). בראש ובראשונה, מעדותו של צ'יקו בבית המשפט עולה כי זמן קצר לאחר שגילה על תפיסת המכונית בידי המשטרה - ביקש לפגוש את העורר. סמיכות הזמנים בין מועד הגילוי לבין המועד שבו ביקש לפגוש את העורר יכולה ללמד על המעורבות הלכאורית של העורר באירועים, בהתאם לגרסתו של א.א., וזאת גם אם בסופו של דבר העורר לא נכח בפגישה שנערכה בין צ'יקו לשלומי במלון. לכך יש להוסיף את הראיות בדבר טיב הקשר בין העורר לצ'יקו: תחילה, בחקירות המשטרה צ'יקו הכחיש בתוקף קיומם של קשרים עם העורר מלבד קשרים חבריים, ואולם לאחר שהושמעה לו השיחה שתועדה בינו לבין העורר - שינה גרסתו וסירב למסור פרטים נוספים, הן בחקירת המשטרה, הן בעדותו בבית המשפט. גם בכך יש לתמוך באחד הנדבכים שבגרסתו של א.א. - והוא הקשר בין העורר לבין צ'יקו, קשר שהיווה את האמצעי להשגת מכונית התופת. לפנינו אפוא, מקבץ ראיות אשר למצער, יש באופן השתלבותן זו בזו כדי לקשור לכאורה את העורר לאירועים במידה הדרושה בשלב דיוני זה, בפרט בשים לב לכך שראיית הסיוע בשלב זה אינה צריכה לענות על כל הנדרש מסיוע לצורך הרשעה, לשתיקתו של העורר בחקירתו במשטרה, ולהכחשתו הגורפת את המיוחס לו באישום.
22. אשר לטענותיו של העורר שלפיהן צילומי האבטחה והאזנות הנפח סותרים את עדותו של א.א. באשר ליעדה של מכונית התופת, ומלמדים כי יעדה האמיתי של המכונית היה בדרום הארץ, ולא ביתו של אמו של וואהל - מסכים אני עם קביעתו של בית המשפט המחוזי כי מדובר בהשערה אשר עתידה להתברר במסגרת ההליך העיקרי, ובשלב זה אין בכוחה ליטול מן הראיות לכאורה את עוצמתן. כידוע, בשלב בחינת הראיות לכאורה "אין בית המשפט נדרש לבחון את מהימנות העדים או את משקלן של העדויות, אלא אם מדובר בסתירות מהותיות וגלויות לעין, המצביעות מעצמן על כרסום ממשי בקיומן של ראיות לכאורה" (בש"פ 4427/15 מסיקה נ' מדינת ישראל, פס' 16 (8.7.2015)); בש"פ 143/15 אבו עסב נ' מדינת ישראל, פס' 11 (24.2.2015)). לא מצאתי כי קיימת סתירה מהותית וגלויה לעין בין צילומי האבטחה והאזנות הנפח לבין עדותו של א.א., אשר טען בעדותו בבית המשפט כי הוא מודר ביחס לחלק מהפרטים, שכן עיקר תפקידו היה צפוי להיות הפעלת חומר הנפץ. בפרט, כאשר נשאל האם ידע מה המסלול המתוכנן של המכונית עד להגעתה ליעד הסופי השיב כי: "לא יודע את המסלול. אני יודע שהיא אמורה הייתה להגיע לשם, מצידי שתגיע עם הליקופטר" (פרוטוקול דיון בבית המשפט המחוזי מיום 23.9.2020, בעמ' 2815 ש' 3-4). נוכח האמור, ומשלא מדובר בסתירה מהותית, טענות העורר יתבררו במלואן במסגרת ההליך העיקרי.
23. כפי שפורט לעיל, במסגרת האישום השני נאשם העורר בקשירת קשר לביצוע פשע (רצח) וכן בסיוע לאחר מעשה (רצח); ואולם, טענת העורר מתמקדת בסתירות גלויות וברורות לעין בין עדותו של א.א. לבין עדותו של ב.ב. באשר למעורבותו של העורר ברצח ג'ורדן. אשר לאישום השמיני, טוען העורר כי אין די בראיות לכאורה שהוצגו על מנת לבסס סיכוי סביר להרשעתו של העורר. אפילו הייתי מניח כרסום מסוים בתשתית הראייתית ביחס לאישומים אלה (ואיני אומר שחל כרסום כאמור) - התשתית הראייתית הקיימת ביחס לאישומים השלישי והחמישי, שהם לשיטת התביעה - כאמור - החמורים במדרג - היא בעצמה הנדרשת למעצר עד תום ההליכים.
24. סיכומם של דברים: הראיות לכאורה - למצער בכל הנוגע לאישומים השלישי והחמישי, הן בעצמה הנדרשת להורות על מעצר עד תום ההליכים. חומרת המעשים שמיוחסים לעורר במסגרת אישומים אלה, די בהם כדי להקים עילת מעצר עד תום ההליכים נגדו.

חלופת מעצר

25. מכאן לערר המשיבה שמכוון להחלטת בית המשפט להורות על העברתו של העורר למעצר בפיקוח אלקטרוני. לאחר שעיינתי בערר ובצירופותיו, והאזנתי לטענות הצדדים בדיון שהתקיים לפניי, הגעתי למסקנה כי דין הערר להתקבל. על מסוכנותו הרבה של העורר אין צורך להכביר במילים. בראש ובראשונה, המעשים שמיוחסים לעורר בכתב האישום (ודי בהקשר זה באישומים השלישי והחמישי) - עבירות אלימות ברף החומרה הגבוה ביותר, שנעשו לכאורה במסגרת חבורת פשיעה, מעידים על מסוכנות רבה ומשמעותית. מסוכנותו של העורר אינה מוגבלת רק לגורמים עמם הוא מסוכסך; אדישותו של העורר לחיי אדם ומסוכנותו לשלום הציבור נלמדת בפרט מהתכנון להפעיל מכונית תופת במסגרת ניסיון חיסול - אשר ניתן היה לצפות כי תפגע גם בעוברים ובשבים בלתי מעורבים. בית משפט זה עמד על חומרת הפרשה בה עסקינן ועל מסוכנות העורר בהחלטות רבות, כאשר רק לאחרונה נאמר ביחס לעורר כי: "לנוכח העבירות החמורות והאכזריות שהלה לכאורה ביצע, מסוכנותו בלי ספק מחייבת - בעת הזאת ובחודשים הקרובים - את מעצרו מאחורי סורג ובריח למרות הימשכות ההליכים, הקיימת והצפויה" (ראו החלטת השופט א' שטיין בש"פ 5080/21 מדינת ישראל נ' חסין, פס' 7 (12.8.2021) (להלן: בש"פ 5080/21)). אזכיר גם כי באישום השלישי מיוחסת לעורר עבירת רצח והכלל הוא כי רק במקרים יוצאי דופן יהיה ניתן להסתפק במעצר בפיקוח אלקטרוני לנאשם בעבירה זו בש"פ 537/17 רוחן נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (14.2.2017); בש"פ 4256/16 חסין נ' מדינת ישראל, פסקה 21 (20.7.2016); בש"פ 3530/16 אזברגה נ' מדינת ישראל (16.05.2016)). גם עברו הפלילי של העורר מלמד על מסוכנותו והוא כולל, בין היתר, הרשעה בעבירה של קשירת קשר לעשות פשע, בגינה ריצה מאסר של 5 שנים; הרשעה נוספת בגין ביצוע עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע וסיוע לאחר מעשה, שבגינה ריצה עונש מאסר בפועל בן שנתיים; ועבירה של הפרעה לעובד ציבור, שבגינה ריצה מאסר של 45 יום.

26. מן העבר השני, אין לחדד כי עברו למעלה מ-5 שנים מאז נעצר העורר במסגרת הפרשה הנוכחית. אכן, התארכות משמעותית של ההליך עשויה להצדיק בחינה של אפשרות לחלופת מעצר או מעצר בפיקוח אלקטרוני גם מקום שמלכתחילה אין הצדקה לכך (בש"פ 265/21 דרור נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (20.1.2021) (להלן: ענין דרור)), כאשר לאחרונה נתון זה הטה את הכף לעבר מעצרו בפיקוח אלקטרוני של נאשמים אחרים בפרשה, כפי שפורט לעיל. ואולם, כפי שציינה המשיבה, בין העורר לבין יתר הנאשמים בפרשה ישנו שוני אשר דומני כי מצדיק הבחנה ביניהם בהקשר זה. שוני זה נעוץ, כאמור, בכך שבמקביל למעצרו עד תום ההליכים בפרשה זו, ריצה העורר עונש מאסר עד לחודש יוני 2020. אמנם, ככלל, המעמד כעציר עלול למנוע זכויות שונות המוקנות לאסיר, ואף לפגוע במסלולי שיקום במהלך המאסר (בש"פ 4477/21 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 2 (4.8.2021); בש"פ 4661/21 ראובן נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (25.7.2021)). ואולם, סבורני כי בהקשר של בחינת פרק הזמן שבו נתון אדם במעצר, יש להבחין לפחות במידה מסוימת בין מי שהחלטת המעצר הובילה לשלילת חירותו, לבין מי שהחלטת המעצר הובילה לפגיעה במעמדו ובזכויותיו, שכן אבן הבוחן המרכזית בשיקול חלופי הזמן היא הפגיעה בחירות הנאשם (סעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים; ענין דרור, פסקה 5).

27. בהקשר זה, של משך מעצרו, טען העורר גם שיש ליתן משקל לכך שסופו של ההליך העיקרי אינו נראה לעין. המשיבה מצדה ציינה כי דווקא חלה התקדמות בהליך וכי פרשת ההגנה צפויה להתחיל בחודש מרץ הקרוב. יש להזכיר כי מדובר במה שמכונה "מגה תיק", דהיינו תיק פלילי בהיקף רחב, שמונה אישומים רבים, שבו יש לבחון את התארכות ההליך על רקע טיבו (בש"פ 3707/19 מדינת ישראל נ' פוגל, פסקה 10 (11.6.2019); בש"פ 6703/16 מדינת ישראל נ' אבו כאטר, פסקה 15 (11.9.2016); בש"פ 8840/11 מדינת ישראל נ' זגורי, פסקה 20 (13.12.2011)). בעניינו, עד המדינה א.א. נחקר על ידי ההגנה במשך 87 ישיבות; ועד המדינה ב.ב. נחקר 28 ישיבות. התיק נשמע בבית המשפט המחוזי שלוש פעמים מדי שבוע, וכפי שציינה המשיבה, פרשת התביעה עתירה להסתיים בחודש הקרוב.

28. יש לתת משקל גם לכך שהובאו לפני נתונים שיש בהם ללמד על כך שעל אף חלוף הזמן, מסוכנותו של העורר בעינה עומדת. הדבר נתמך הן בחומר שהוצג בפניו במעמד צד אחד, הן בכך שרק בתקופה האחרונה הוגשו נגד העורר כתבי אישום נוספים בגין איומים שהשמיע בין כתלי הכלא על עובדי ציבור ובהם גורמי רפואה וקציני שב"ס (כזכור, כתב האישום השני נגד העורר הוגש בחודש יולי האחרון). לכך יש להוסיף שרק לאחרונה עמד שירות המבחן על מסוכנותו של העורר במסגרת תסקיר המעצר שהוגש בעניינו, בו כאמור נמנע מלבוא בהמלצה להעבירו למעצר בפיקוח אלקטרוני, בשים לב לעוצמתו הגבוהה של הסיכון שנשקף מהעורר. כפי שפורט לעיל, בתסקיר הודגש כי לעורר עמדות עברייניות מגובשות ומופנמות לצד קשרים עמוקים עם גורמים עבריינים אחרים. נוכח האמור התרשם שירות המבחן כי קיים סיכון להפרת התנאים המגבילים ולהמשך קיום "קשרים שוליים" ככל שיועבר למעצר בפיקוח אלקטרוני, וכי אין במערך הפיקוח שהוצע כדי לתת מענה מספק למסוכנות זו.

29. בחינת מכלול השיקולים האמורים מוליכה אותי למסקנה כי בנקודת הזמן הנוכחית יש להותיר את העורר במעצר מאחורי סורג ובריח. זאת, בראש ובראשונה נוכח המסוכנות שנשקפת ממנו וממעשיו - מסוכנות ברף הגבוה ביותר. מסוכנות זו נלמדת כאמור מהמיוחס לו, מהעולה מתסקיר שירות המבחן בעניינו והמידע המודיעיני שהובא לעיוני. התארכות ההליך העיקרי במקרה דנן, כמו גם העברתם של נאשמים אחרים לחלופות מעצר הגם שמדובר בשיקולים שיש ליתן להם משקל מתאים, אין בהם כדי להסיט את נקודת האיזון בעניינו של העורר לעבר שחרורו בנקודת הזמן הנוכחית, וזאת בהינתן הנתונים הפרטיקולריים בעניינו וביניהם ריצוי חלק ניכר מתקופת מעצרו ריצה מאסר במסגרת הליך אחר ועצמת הסיכון שנלמדת בין היתר ממידע מודיעיני קונקרטי. כפי שצוין לאחרונה בבש"פ 5080/21 בעניינו של העורר, ביקורת שיפוטית באשר להתקדמות ההליך העיקרי בעניינו הארכת מעצרו תיעשה מדי 90 ימים, ובמסגרתה ניתן יהיה לבחון אם חל שינוי בנקודת האיזון הראויה בעניינו. בעת הנוכחית, יותר העורר במעצר מאחורי סורג ובריח.

סוף דבר: הערר בבש"פ 578/22 נדחה; הערר בבש"פ 493/22 מתקבל. העורר יוותר במעצר עד תום ההליכים מאחורי סורג ובריח.

ניתנה היום, ה' באדר א' התשפ"ב (6.2.2022).

ש ו פ ט